

Petra Nagyová Džerengová



**Pozri sa
na seba**

MARENČIN PT



S láskou venujem Barborke, nejlepší sestře na světě.

Petra Nagyová Džerengová

Pozri sa na seba

MARENČIN PT

© Petra Nagyová Džerengová, 2014
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2014
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2014
Cover photo © Andrea Veselá, 2014
Design © Katarína Marenčinová, 2014
Jazyková úprava Sylvia Sachs
403. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-8114-371-7

Lýdia sa tvárila skrúšene, ako sa od nej očakávalo, no ani na malú chvíľu nespustila oči z rozhorčeného muža naproti nej. Jeho hlas sa v kúpeľni s vysokým stropom ostro rozliehal a prenikal do všetkých závitov jej mozgu. Prikrčila sa pred jeho naliehavosťou.

„Prečo ti musím všetko stokrát opakovať?! Malé uteráky máš ukladať na jednu kopy, veľké osušky na druhú. A ružové uteráky predsa patria do hostovskej izby! Ako ich môžeš dať spolu so zelenými? Si vôbec normálna?! Nemáš absolútne nijaký vkus!“

To teda nie, pomyslela si pri pohľade naňho. Ináč by som sa za teba sotva vydala.

Ruka mu zrazu vyletela a sťažka pristála na jej líci. Úder, silnejší ako zvyčajne, ju odhodil do rohu. Hlavou narazila o bok vane. Zacvendžalo jej v nej. Znelo to, akoby zvonili z kostolnej veže, keď odpre-vádzajú nebožtíka na poslednej ceste. Žeby toto boli aj jej posledné chvíle? preletelo Lýdii myslou.

Zuby jej cvakli a na perách zacítila chuť krvi. Telom jej prenikal chlad kachličiek. To mám namiesto vrecka ľadu, pomyslela si. Vedela však, že modrina sa objaví, aj keby hneď strčila hlavu do vedra plného ľadu. Zajtra určite spotrebuje aspoň polovičku tuby mejkapu, aby sa mohla ukázať medzi ľuďmi. Ak sa jej podliatinu vôbec podarí zamaskovať... Musí si vymyslieť nejakú priateľnú historku. Aj tak si už určite všetci myslia, že

má Alzheimerera, zdravý človek sa predsa nemôže tolko potkýnať a padať. Alebo nevystrčí nos z domu. Už ju nebavilo neustále vymýšľať, ako prišla k modrinám. Ak ešte vôbec niečo vymýšľať bude... Možno ju odtiaľto vynesú nohami napred.

„Prečo ma musíš stále vytáčať?!“

Vzdychla si. Zavrela oči, no jej protivník, žiaľ, nezmizol. Ostražito ho pozorovala spod privretých viečok: Odkiaľ zaútočí teraz? To bola jej taktika; rýchlym odhadom zmenšiť silu útoku. Keďže bol pravák, facky väčšinou lietali sprava. Keď sa včas odtiahla, nebolelo to až tak veľmi. Aj keď pred chvíľou jej stratégia zlyhala, trýzniteľ zaútočil z opačného smeru a hlava jej vyletela v ústrety jeho lavačke.

„Počuješ? Raz ma tak vytočíš, že ťa zabijem!“

Ani to ju nedonútilo pohnúť sa. Už sa jej neraz vyhrážal, a zatiaľ žije. Pre ňu to znamenalo iba jedno: Priamo úmerne s jeho rozčúlením rástla intenzita úderov. Vyhrážka zabitím? Na jej súkromnej stupnici to zodpovedalo kopancom. Apaticky sa schúlila na dlážke tak, aby si chránila obličky. Snažila sa myslieť na niečo pekné, napríklad na svojho otca. Keby ešte žil, určite by nedovolil, aby niekto ubližoval jeho malému anjelikovi a ochránil by ju. Lenže otec ležal už niekoľko rokov pod zemou a jej zostalo iba niekoľko spomienok z detstva.

Náhle ju prudko kopol. Zaplavila ju ostrá bolesť. A potom znovu a znovu, jeden kopanec nasledoval za druhým, v neuveriteľne rýchлом slede. Jeho noha si vyberala najcitlivejšie miesta: prsia, chrbát, stehná... Celé telo jej horelo od bolesti. Rýchlo zalovila v pamäti. Vybrala si spomienku, ktorú milovala – v jedno nedeľné popoludnie otec

pred domom rozprestiera náruč a ona k nemu beží v dlhých šatách, čo sa jej omotávajú okolo nôh a bránia v pohybe, s veľkou mašľou vo vlasoch. Obraz sa jej ustavične vracal... No skôr, ako k otcovi dobehla, prepadla sa do tmy a zahalilo ju milosrdné bezvedomie. Už necítila bolesť.

Útočník náhle stratil o svoju obeť záujem. Zohol sa a strčil jej pod nos prst. Keď zacítil jej dych, vstal.

„Prečo ma stále musíš rozčuľovať,“ pokrútil pobúrene hlavou a zamieril do spálne.

Dvere bezohľadne zavrzgali a vytrhli Lýdiu z plytkého spánku.

„Dobré ráno,“ usmial sa na ňu jej manžel.

Chvalabohu, pomyslela si, už sa z toho asi vyspal. Niekedy trvali jeho záchvaty zlosti aj zopár dní. Zdalo sa, že tentoraz sa vybil už včera. Veď to aj stálo za to, pomyslela si a pridusila zjojknutie, ktoré sa jej dralo z úst, keď sa pokúsila nadvihnúť sa z vankúša a odzdraviť.

„Dobré,“ prinútila sa do krivého úsmevu.

„Spravíš mi raňajky? Dám si vajíčka so slaninkou. Dve, dobre?“

Prikývla. Privrel dvere, no potom akoby si to rozmyslel.

„Je ti niečo?“ strčil hlavu späť do dverí.

„Nie,“ vyhrkla náhlivo.

„Tak prečo neodpovedáš, nemáš jazyk?“

„Mám,“ zašepkala. Vystrela ruku k spiacim deťom. „Len... zle spali, nechcem ich zobudiť.“

„Aha,“ povedal a konečne odišiel.

Čo by mi tak asi malo byť? pomyslela si, lebo nahlas sa prehovoríť neodvážila. Iba ma trochu poobtúkal vlastný manžel. Niežeby som si na to už nezvykla. Akurát, že včera triafal obzvlášť dobre. Potichu chcela vyklízuť z postele, no z pier sa jej vydralo zastonanie. Nedokázala sa poriadne nadýchnuť, lebo zakaždým pocítila ostrú bolesť v boku. Stiahla si nižšie staré tričko, aby zakryla modriny na bruchu a stehnách. Začínali chytať pekný fialový odtieň. Keď sa v noci v kúpeľni prebrala, navliekla na seba prvé tričko, čo jej prišlo pod ruku. Bola rada, že sa pozviechala, nieto aby ešte premýšľala nad výberom nočnej košielky s volánikmi. Opäť jeden dôvod na cirkus, pomyslela si, lebo dobre vedela, že Filip neznáša, keď chodí po dome neupravená.

Pohľad jej skĺzol na deti a znežnel. Spali, túliac k sebe tváričky. Vzdychla si. Mirka bola chorá, Sandra to od nej určite chytí. A opäť sa začne kolotoč, ledva vyzdravie jedna, už ochorie druhá. Jej dvojičky sa narodili predčasne a často chorľaveli. Mama tvrdila, že aj u nej so sestrou to tak bolo.

Preboha, kolkože chcel tých vajíčok? Vystrašene sa zastavila na polceste do kuchyne. Tri? Či dve? Premýšľala úporne. Jej manžel má asi fakt pravdu, je hlúpa, nič si nevie zapamätať.

Nerozhodne stála uprostred chodby. Má sa ho radšej spýtať? Čo keď ho jej otázka znovu rozzúri? Na druhej strane, našťve sa, aj keď mu pripraví nesprávny počet vajíčok... Zhlboka sa nadýchla a vošla do kúpeľne. Jej manžel stál pod sprchou a pískal si. Zrak jej padol na zaschnutú krv na dlážke. Nohou tam rýchlo prisunula koberček –

ešte by sa mohol rozčúliť, že červený odtieň neladí s modrou farbou dlažby, pomyslela si ironicky.

„Chcel si dve, alebo tri vajíčka?“ opýtala sa milo.

Prevrátil oči, no nevybuchol.

„Dve.“

„Hneď to bude,“ rýchlo vycúvala z dverí a z jeho dosahu. Ledva sa vliekla, tak ju bolelo celé telo. Po ceste do kuchyne nazrela do izby – dvojčatá ešte spali. Otvorila chladničku a vybrala potrebné veci. Masť zasyčala, keď na ňu hodila tenké plátky slaninky. Ruka nad rozohriatou panvicou sa zrazu zasekla: dve, alebo tri? Vždy to chce ináč, kto si to má pamätať?! Do očí jej vstúpili slzy. Potiahla nosom. Bože, teraz predsa nemôže plakať! To by jej manžela vytočilo do úplnej nepríčetnosti! Pokúsila sa upokojiť hlbokými nádychmi a výdychmi. Naozaj to s ňou ide dolu kopcom, keď si nevie zapamätať ani jedno jednociferné číslo! Kto by povedal, že bola jednou z najlepších študentiek v ročníku a skúšky robila vždy v predtermíne?

Už sa ho na to nemôže spýtať, musí to risknúť! Rozbila dve vajíčka a opatrne ich vyliala na panvicu, ktorú zakryla pokrievkou, aby sa žltok pekne obalil bielkom. Medzitým nakrájala chlieb a prestrela na stôl. Keď odkryla panvicu, žmurkli na ňu dve dokonalé volské oká. S úľubou si ich obzerala. Aspoň niečo nepokazila. V momente, keď z kúpeľne vyšiel jej navoňaný manžel a ona položila panvicu na stôl, ozval sa z detskej izby plač.

Dokonalé načasovanie, pomyslela si, môže zmiznúť bez toho, že by mu musela robiť spoločnosť pri stole.

„Kam ideš?“ schmatol ju pevne za lakeť, keď sa chcela popri ňom prešmyknúť.

Zahryzla si do perí, aby potlačila syknutie od bolesti.

„Utišiť deti, aby ťa nerušili pri raňajkách.“

„Aha,“ povedal, no stisk na lakti nepovolil. Ako by na niečo čakal.

Dobre vedela, na čo. Čaká na ospravedlnenie. Naozaj ju chce k tomu aj teraz prinútiť?! Telo sa jej naplo, no jej tichý odpor trval iba malú chvíľu – za pár rokov manželstva pochopila, že čím skôr sa poddá, tým skôr bude mať od neho pokoj. Nakoniec, pomyslela si, jej to už môže byť úplne jedno. Hrdosť už pochovala dávno a dobre hlboko. Kto by ju vyhrabal spod tej stvrdnutej zeme? A okrem toho, dlho tu už nejde o hrdosť, ale o život.

„Prepáč, nechcela som,“ zašepkala.

Detský plač sa rozliehal hlasnejšie. Stisk na jej paži zosilnel.

„Ako? Nepočul som dobre!“

V duchu si vravela, že sa musí prekonať, lebo to bude len horšie, no slová sa jej zasekli v hrdle. Na vine sú tie moje prekliate ryšavé vlasy! Zvalovala v duchu vinu za vzburu na svoju hrivu.

Z izby sa zrazu vynorila Sandrina hlávka. „Mami? Sníval sa mi zlý sen!“

V tej chvíli Filip vyhral. Vedel, že pred deťmi nebude nijaký cirkus! Lýdia zo seba chytro vychrílila: „Prepáč, veľmi ma mrzí, že som ťa zasa tak vytočila, až si ma musel udrieť. Už to neurobím, sľubujem.“

Stisk povolil.

„To som rád.“

Lýdia pokorne sklonila hlavu. Len nech ma už pustí...

Náhle mu z tváre zmizla prísnosť a usmial sa. Postrapatil jej vlasy. „Dnes prídem neskôr, máme poradu, nemusíš variť večeru.“

Áno, pán veľkomožný milostivo zhladal na svojho poddaného. Teraz by mu mala poďakovať, že ju zbavil jednej z jej mnohých povinností. „Ďakujem,“ šepla a už jej nebolo.

Keď vošla do detskej izby, zavrela za sebou dvere. Dcéry na ňu skočili a ona zjojkla. Všetko ju bolelo, akoby ju prešiel parný valec. Bolesť tela sa však dala vydržať, keď odíde Filip do práce, vyťahne z mrazáku kus mäsa a priloží si ho na modriny. Čo však spraví s bolesťou duše? Prečo ju musí ponížovať ešte aj tým, že si od nej vynucuje ospravedlnenie? Opatrne od seba odtlačila dcéry.

„Zase si sa udrela, maminka?“ poľutovala ju Sandra. „Ukáž, ja ti to pofúkam.“ Dcérkine malé rúčky sa jej ovinuli okolo krku. Mirka si oprela hlavičku o jej rameno.

„Chudinka maminka,“ zotrela prstekom slzu, čo jej sklzla po líci. Iba jedna, luxus, ktorý si dovolila, lebo vedela, že o chvíľu sa s nimi príde rozlúčiť otec. A tak aj bolo.

„Dievčatká moje,“ roztvoril náruč a ony mu do nej opatrne vkĺzli. Mali síce iba päť rokov, ale už aj ony pozorne sledovali, akú náladu má ich otec. Vybzkával ich a potom ťapol po zadočkoch. „Nerozčuľujte mamu, buďte poslušné dievčatká, jasné?“

Zrazu aký ohľaduplný, pomyslela si Lýdia. Bolo ju pri srdci, keď videla dcéry, ako mu horlivo prikyvujú. Občas jej preletelo myslou, či ich otec je správnym vzorom pre ich budúci život... No čo mohla urobiť? Iba dúfať, že budú mať väčšie šťastie pri výbere partnera ako ona.

Počkala, kým sa zabuchla brána na garáži. Potom vstala, obliekla dievčatká a pripravila im raňajky. Z mraziaceho boxu vybrala potrebné veci a uchýlila sa do kúpeľne. Pre ňu to bola už rutinná záležitosť – urýchliť hojenie modrín. Až na to, že včera Filip pritvrdil. Keď si opatrne sadla na okraj vane, náhle jej hlavou prebleskla myšlienka. Čo keď ju raz naozaj zabije? Filip by si síce dobrovoľne nezničil kariéru profesora a dekana fakulty, tá bola preňho všetkým, ale... mohlo by sa to stať neúmyselne. V poslednom čase boli jeho záchvaty zlosti častejšie a oveľa zúrivejšie. Čo keď ju zahluší náhodou? Zmocnila sa jej hrôza. Čo by sa stalo s jej dcérkami? Bohatá fantázia jej hneď ponúkla obraz hnusnej macochy týrajúcej jej deti. Ale čo mohla robiť? Nič, vôbec nič! Nemala východisko, ostávala iba jediná šanca: prežiť to. To znamená, čo najmenej ho dráždiť. Ale keď to bolo také ťažké! Svojou neschopnosťou mu vždy poskytla nejaký dôvod. Večne niečo pokazila, poplietla, zabudla.

Na dvere zabúchali malé pästičky.

„Maminka, čo tam robíš? My sme už všetko spapali.“

Horko-ťažko sa postavila, zakryla mrazené veci uterákom a odomkla dvere. Sandra a Mirka boli vo veku, keď sa im ústa nezastavili ani na chvíľu a všetko komentovali. Nemohla pripustiť, aby niekomu vyrozprávali, čo sa u nich robí.

„Tak sa poďme pozrieť, ako vyzerá to všetko spapané.“ Veľmi veľké jedáčky neboli, bola si istá, že na tanieri zostala aspoň polovica.

Bolest v boku neustávala, naopak, akoby sa zhoršovala. Nemohla sa ani poriadne nadýchnuť, pretože každý pokus o hlbší nádych jej spôsoboval ostrú bolesť v pravej časti pľúc. Čo keď má zlomené rebro? Prepadla ju hrôzostrašná myšlienka, že jej pri nejakom prudšom pohybe ostrá kosť prepichne pľúca a tie vyfučia ako prasknutý balón zo strelnice na kolotoči. Darmo bude lapať po vzduchu, po chvílke klesne k zemi, tvár jej sčervenie a vypustí dušu rovno na dlážke v kuchyni, pred očami svojich detí. Ruka jej vyletela ku krku a prstami ho oblapila. Zadusí sa, keď sa zhlboka nenadýchne! Už nemohla vydržať, urobila to, aj keď vedela, čo bude nasledovať.

„Au,“ vydralo sa jej z úst hlasné zjojknutie, lebo v boku sa opäť ozvala pichľavá bolesť.

Rozplakala sa. Tá hlúpa predstavivosť! Vďaka nej teraz jej panika vrcholila. Nie, tentoraz sa to nezaobíde bez návštevy lekára. Schmatla hneď telefón, aby si to nerozmyslela.

„Mami?“ plačlivo vzlykla do slúchadla.

„Stalo sa niečo?“ mamin hlas bol plný obáv. Dodnes tvrdila, že pri každom zazvonení strípne; v podvedomí stále očakávala zlú správu, ako vtedy, keď jej oznámili, že ich otec a jej manžel dostal infarkt.

„Nič vážne,“ upokojovala ju Lýdia. Náhle si nebola istá, či to bol dobrý nápad. „Len... spadla som zo schodov.“ Odmlčala sa, no hneď dodala: „Asi to je zbytočné, no pre istotu by som chcela ísť k doktorke. Akosi ma pichá pri rebre.“ Vetu sa jej podarilo zo seba dostať pokojne. Utrela si slzu a zahryzla do pery. Ešte šťastie, že ju mama nevidí.

Mama si vydýchla. „Bože, ale si ma vystrašila.“

Lýdia si nemohla nevšimnúť vyčítavý tón v jej hlase.

„Zľakla som sa, či to nie je niečo vážnejšie,“ dodala žena na druhom konci.

Lýdia stisla ironicky pery: kdežeby, mami, pád zo schodov naozaj nie je nič vážne.

„To si celá ty. Namôjveru, neviem, po kom to máš, že ustavične padáš.“

Lýdia v tej chvíli bola vďačná za svoju povest večnej narážačky do rohov a všetkého možného i nemožného. Ako dieťa si zlomila nohu na rovnej dlážke, a to sa len tak hocikomu nepodarí. Preglgla a odvážila sa spýtať: „Nemohla by si prísť na chvíľočku k deťom?“

Slúchadlo náhle zmĺklo. Čo má mama tentoraz? Aerobik, kávu s kamarátkou, univerzitu tretieho veku, relaxačné cvičenie alebo lúštenie krížovky ako prevenciu Alzheimerera?

„Už niečo mám.“ Po chvíľke ticha dodala: „Ale... prídem, keď je to nutné.“ Vo vzduchu visela otázka: je to naozaj nevyhnutné?

Lýdii sa cez zovreté pery dostávalo ešte menej vzduchu. Chcelo sa jej skríknuť, tresknúť telefónom, hocičo, len aby mamu presvedčila o núdzovej situácii. No nič z toho neurobila. Bola na ňu odkázaná, lebo jej sestra mala vypnutý mobil. A okrem nej už nemala komu zavolať.

„Ďakujem,“ zašeptala a unavene zložila telefón. Vedela, že by mala ešte čosi rýchlo uvariť deťom na obed, aby to uľahčila mame, ktorá neznášala, keď musela u nej variť. Nedokázala sa však premôcť, veď ledva dovliekla svoje ubolené telo do kúpeľne. Po ceste vyzrela z okna – skontrolovať počasie

i deti. Horúce slnko stále nemilosrdne pražilo na všetko, čo sa nemohlo schovať do tieňa. Samozrejme, jej dcérky pohodili šiltovky na trávu. Takto dostanú úpal! Zabúchala na ne, no ony sa tvárili, že nepočujú. Nevládala ísť von a vyhrešiť ich. V kúpeľni sa ako-tak dala do poriadku a potom sa pomaly došuchtala do spálne. Zo skrine vytiahla tričko s dlhým rukávom. Vonku je horúco, u nás mráz, zamrmlala si popod nos. Musela zakryť stopy po Filipových pästiach. Zdalo sa jej, že modriny na svetlom predlaktí svietia ako stupaje v čerstvom napadanom snehu.

Mama tu bude každú chvíľu. Keď jej volala, bola v aute, na ceste kdesi... Kam? Netušila. Jej mama večne čosi vybavovala a riešila a Lýdia už dávno stratila prehľad, čo vlastne, keďže neboli spolu každý deň. Ani každý druhý, ani tretí. Odkedy sa vydala, akoby už nebola jej dcérou, ktorá potrebuje mamine ochranné krídla. Stiahla sa, upriamila sa na Luciu, Lýdiinu slobodnú sestru. Ju prepustila Filipovi. Ospravedlňovalo ju, že si myslela, že je v dobrých rukách. Jej manžel bol navonok naozaj úžasný, no vo svojom vnútri bezcitný človek. Ako Pekný Filip, alebo ako sa volal ten francúzsky kráľ, krásny, ale krutý muž. Stihla to včas – domom sa práve rozľahol zvuk zvončeka od brány.

Do polikliniky vošla s úľavou. Stará tehlová budova jej poskytla spásonosný úkryt pred prenikavou horúčavou a tmavé chodby zas anonymitu. Rozpačito zamrmlala na pozdrav ľuďom v čakár-

ni. Všetky hlavy sa k nej otočili. Nenávidela ten pocit, keď vchádzala do plnej miestnosti a všetci sa na ňu zahľadeli. So sklonenou hlavou zamierila k poslednému voľnému miestu. Ako to, že boli so sestrou také rozdielne? Lucia pozornosť milovala. Pomrvila sa, akoby mala prsty zrazu navyše. Čo s nimi? Na čítanie si nezobrala nič, nerátala s tým, že bude musieť zabíjať čas. Vedľa bol stolík s rôznymi informačnými letákmi: sprej na zabránenie rastu ochlpenia, tablety na chudnutie, krém na zväčšenie poprsia, pastilky proti bolesti hrdla, každá piata žena má skúsenosť s domácim násilím... Lýdia očervenela a dvihla zrak. Zrazu mala pocit, že každý vie, prečo sem prišla. Kto jej to tu podhodil? Odhalil niekto jej tajomstvo?

No žiadna tvár nič neprezradila, všetky vyzerali rovnako znudené dlhým čakaním. Dieťa v rohu znovu zafňukalo: „Som hladný!“ Mladá mamička, ktorú Lýdia poznala z videnia, netrpezlivo skríkla: „Prestaň už, lebo dostaneš na zadok!“

Lýdia odvrátila tvár. Zrak jej neodolateľne priťahoval letáčik na stole. Nenápadne začala lúskat text:

Od facky k zabitiu nie je až tak ďaleko, ako by ste si mysleli. Vždy sa to začína jednou fackou. Násilník prejaví lútosť, no pritom sa snaží obeti vsugerovať pocit viny. Po čase prichádza k ďalšej facke, o čosi silnejšej. Po istom období pokoja sa to začne znovu a roztočí sa nekonečná špirála násilia. Na jej konci je veľakrát smrť.

Nielen obeť, ale aj násilníka, pomyslela si Lýdia. Ani nie tak dávno ukazovali v správach prípad, keď manželka zastrelila svojho muža, lebo už nevidela východisko z nekonečného poni-

žovania a bitiek. Lýdia si nevedela predstaviť, že by to urobila... U nich by sa to nikdy nestalo. Hoci aj Filip začal jednou fackou. Roztočené koleso už nevedela zastaviť, akosi sa s tým zmierila. Z času na čas schytá facku, zľahčovala si to v duchu. Je tam toho, inde sa dejú aj horšie veci. Filip si nevodí domov milenky ako sused ich mamy. Akurát je trochu cholerický.

Sklonila hlavu a pokračovala v čítaní. *Obet časom začne správanie násilníka ospravedlňovať a zľahčovať.* Začervenala sa. Akoby jej ktosi neviditeľný vyčítal z hlavy myšlienky a premietol ich na papier. Do kelu aj s takými hlúposťami! Prudko sa odtiahla od stolíka. V boku ju opäť pichlo. „Au,“ zjojkla polohlasne. Dieťa k nej zvedavo obrátilo tvár, ostatní poočku pokukovali.

Ale čo potom ten včerajšok? To už naozaj nebola jedna facka! Filip ju skopal do bezvedomia. Najradšej by sa postavila a odišla. Čo jej to vôbec napadlo? Doktorka jej nikdy neuverí, že spadla zo schodov. Vyparí sa skôr, než bude neskoro... No vtom sa rozleteli dvere.

„Pani Novotná, podte, prosím, dnu,“ vyzvala sestrička matku s dieťaťom. Vtedy jej zrak padol na Lýdiu. Tvár sa jej rozžiarila. „Pani Mattová! Vás som nevidela sto rokov, ako sa máte? A čo dvojičky?“

Lýdia sa zapýrila a čosi zamrmlala. Teraz už má únikovú cestu odrezanú. Kým všetci sledovali mladú mamičku, ako sa nahaňuje so vzpierajúcim sa dieťaťom, ruka jej zablúdila k stolu a po kradmom pohľade strčila do kabelky letáčik o azylovom dome. Veď len tak, pre istotu. Ona to aj tak nikdy nebude potrebovať.

Aj lekárka sa zatvárila prekvapene.

„Pani Mattová,“ vyhlásila, keď si ju zbežne prezrela. „Vy musíte byť zdravá ako rybička, keď ste nás tak dlho nenavštívili. Naposledy som vás poslala k ženskému, nech vám vystaví tehotenský preukaz. Čo vás k nám privádza teraz? Nebodaj ste znovu tehotná?“

To by ešte len chýbalo, pomyslela si Lýdia. Zavrela za sebou dvere do predsienky, aby zvedavá sestrička nič nepočula. Keď osameli, oznámila lekárke dopredu pripravené vety: „Spadla som na schodoch do pivnice, pichá ma v boku, nemôžem sa nadýchnuť. Nedáte mi lístok na röntgen? Možno mám zlomené rebro.“

„Vyzlečte sa,“ vyzvala ju lekárka a nakukla do karty na stole. „Naozaj, je to už takmer šesť rokov, čo ste tu neboli.“

Lýdia zaspätkovala k dverám. „Vyzliecť?“

Lekárka k nej dvihla nechápavý pohľad. „No, musím vás predsa prezrieť, nie?“

Lýdia pochopila, že sa ocitla v pasci. S každým odloženým kusom odevu jej tvár viac červenela. Keď ostala v podprsenke, prekrížila si ruky na hrudi.

„Podťe bližšie, ja nehryziem!“ zasmiala sa lekárka a poklepala si fonendoskopom po dlani.

Lýdia mala pocit, že doktorka drží v rukách nôž a ona kráča na popravu. Už niet pomoci. Odovzdane vykročila.

„Ukážte, kde vás to presne bolí,“ vyzvala ju lekárka.

Lýdia sa na ňu neodvážila priamo pozrieť, no aj tak videla, že doktorka zväžnela a z tváre jej zmizol úsmev. Keď skončila vyšetrenie, dlho mlčala.

Ja hlupaňa, nadávala si v duchu Lýdia. Ako som si mohla myslieť, že mi uverí? Tolko stôp po kopancoch a modriny od zovretia Filipových prstov, tie nemohli vzniknúť pri páde. Toto je doktorka, tú len tak ľahko neokabátiš...

Lekárka stále akoby nevedela nájsť správne slová. Tvárila sa, že listuje v Lýdiinom chorobopise. Potom si vzdychla. Napísala odporúčanie pre röntgenológa a podala jej ho.

Lýdia si uľahčene vydýchla a natiahla sa po ňom, no doktorka papier nepustila.

„Lýdia,“ pozrela sa jej uprene do očí. „Nepoviete mi pravdu, čo sa vám skutočne stalo?“

„Ja nerozumiem, čo tým myslíte?“ začala koktať.

„Veď vy viete, čo. Tie stopy na vašom tele, pani Mattová, to nespôsobil pád zo schodov, v žiadnom prípade. Pomliaždeniny vyzerajú ako stopy po kopanci a tie odtlačky prstov...“ doktorka sa zahľadela von oknom a prižmúrila oči. Slnko naďalej páliło na všetko živé v dosahu. O chvíľu spáli aj ju...

Lýdia sa spamätala. „Pani doktorka, neviem, o čom hovoríte,“ ozvala sa ostro. V krku jej vyschlo. Ešte slovo a všetko jej vysype.

Žena v bielom plášti prešla k oknu a zatiahla rolety. „Pani Mattová, choďte na ten röntgen. Ja to zapíšem do karty ako pád zo schodov. No keby ste si to náhodou rozmysleli, napíšem aj lekársku správu, ktorú schovám u seba. Skutočnú lekársku správu. Pre prípad, že sa rozhodnete urobiť niečo pre zmenu vašej...“ zmĺkla a vrátila sa k stolu, „neblahej situácie. Nemusíte sa báť, lekárske tajomstvo ctím nadovšetko,“ dodala a sklopila zrak ku